

Kapitel 5

Med en metallisk klirren sprang manden ned fra min vindueskarm og kom derved nærmere mig. Jeg rykkede straks bagud og stødte hoften ind i skrivebordet. Han rakte en jernhandske frem, sådan en som hørte til rustninger fra gamle dage. Inden jeg kunne nå at rykke endnu mere bagud, lagde hans hånd sig om min mund og kvalte det skrig, jeg stadig skreg.

Uden mit skrig blev alt meget stille og pludselig kunne jeg høre skridt ned af gangen, på vej mod mit værelse!

Manden bevægede sig om bag mig og pressede mig ind til hans rustning beklædte krop.

”Nana-Klara?” kaldte min mor fra den anden side af værelset. ”Hvad sker der?”

Min mor! Hun måtte ikke komme ind og se det her. Hun ville flippe ud og hvem vidste hvad denne psykopat kunne finde på?

Jeg fik drejet hovedet så meget jeg kunne mod ham og stirrede bedende op på ham. Om han forstod hvad jeg mente eller bare ville have min mor til at forsvinde, vidste jeg ikke, men han slap mig næsten. Hans hånd lukkede sig om den af mine hænder med handsken på, men den stoppede mig ikke.

Jeg styrtede mod døren, med ham følgende efter og nåede lige at mase mig op af den, netop som håndtaget blev trykket ned.

”Nana-Klara! Hvad er det dog du laver?”

”Undskyld mor, men der er intet galt.”

”Hvorfor skreg du så?”

”Jeg havde glemt at lukke vinduet og pludselig blafrede gardinerne.”

Og så kom en mand i rustning ind, fortsatte jeg i mit hoved, men lod ordene være udtalte. Manden åndede mig tungt i nakken.

”Det er typisk dig,” sukkede min mor fra den anden side. ”Er du sikker på at alt er i orden? Du lyder lidt skræmt.”

Kunne man høre det på min stemme? Jeg lukkede øjnene og kiggede ned, som var jeg bange for at se døren i øjnene.

”Der er intet i vejen mor.”

”Er du sikker?”

”Helt sikker, mor. Godnat mor.”

”Godnat Nana-Klara.”

Nogle ord formede sig på nogle læber. Jeg havde en lyst til at sige ’jeg elsker dig’, for hvem vidste hvad denne mand ville mig? Men inden jeg kunne sige første stavelse, var min mor vendt om og på vej hen af gangen efter skridtende, der fjernede sig, at dømmе. Nu var jeg alene med manden.

Han tog blidt om min albue og prøvede at hive mig hen mod vinduet.

Jeg ved ikke hvad der fik mig til det, men pludselig greb jeg fat i smykkeskrinet på skrivebordet og vendte mig om med det. Jeg slog ud og ramte manden i hovedet med den, men hans hjelm tog det meste af slaget. Jeg smed skrinet over i sengen og dum som jeg var, løb jeg for døren. Han greb mig om livet og løftede mig op. Tung som jeg var, vaklede han under min vægt, tog et par skridt bagud for at balancere den nye vægt og faldt så med ryggen først ned på sengen. Jeg faldt over ham.

Med et spring var jeg væk og greb en saks fra mit skrivebord, som jeg holdte frem. Jeg åndede forpustet og det gjorde han også, da han fik rejst sig op og kastede sig på mig. Vi kæmpede

om saksen i flere sekunder, før den kurrede væk, ind under sengen hvor Loke gemte sig. Feje kat.

Manden og jeg blev siddende i flere minutter på gulvet og åndede tungt. Jeg ved ikke hvem der var mest forpustet. Mig der aldrig dyrkede motion eller fyren i rustningen. Vi stirrede på hinanden imens. Jeg kunne ikke se hans øjne tydeligt gennem de små sprækker i rustningen, men jeg kunne mærke han kiggede igen.

”Du må følge med mig,” sagde han, da han havde fået vejret igen, hurtigere end mig. Hans stemme lød ung.

”Hvorfor?” spurgte jeg tungt.

Han svarede ikke, men rakte over for at tage min hånd. Jeg skyndte mig at fjerne den. Han havde rakt ud efter den med handsken.

”Din hånd,” sagde han og pegede på den, selvom jeg tydeligvis godt vidste hvilken han snakkede om. ”Det er ikke nogen pyntehandske du har på. Det var en ring, ikke sandt? Du tog den på og den blev til denne handske af prata, verdens mest ædle og sjældne metal.”

Prata? Havde var det for et ord? Jeg havde aldrig hørt om et metal der hed det. Men hvis det var så sjældent at kun få folk kendte til det, måtte det også være derfor det glitrede en gang imellem.

”Din handske er ikke nogen almindelig handske. Det er en *sarung*,” fortsatte han og forklarede videre, da hans så mit spørgsmålstegn af et ansigt. ”En *sarung* er en handske som magtfulde mennesker, som konger og store magikere har. Men din er helt speciel. Det er et bevis på at du er magiens herskerinde.”

Hvor trykket stemningen end havde været før, kunne jeg ikke lade være med at bryde ud i grin, da han begyndte at nævne magi og magikere. Det var vidst én fra galeanstalten som havde taget et smut forbi.

”Det her lyder åndssvagt, du,” grinede jeg. ”Jeg tror ikke på dette. Men hvis du kender en måde til at få den af på, skal jeg nok lytte til dig.”

”Du skal dø,” sagde han i et tonefald jeg ikke kunne afgøre om det var blidt, trist eller irriterende.

Jeg frøs og smilet forsvandt fra min mund. Nu havde jeg fornærmet ham og hvem vidste, hvad han nu ville gøre. Dræbe mig? Han havde netop truet mig med det.

”Du skal dø før den kommer af. Først der vil den blive til en ring igen og komme af. Men der vil du være død, så det skal du ikke håbe på.”

”Truer du mig?” hviskede jeg stille og kunne mærke tårerne finde vej til mine øjne gennem tårekanalerne. Den første sad allerede klar i øjenkrogen.

”Nej,” sagde han og rejste sig op. Jeg fór tilbage. ”Kom med mig.”

Han rakte hånden frem mod mig, men jeg tog den ikke. Hvad der lød som et suk kom ud af visirets hul ved munden, og han hev mig op.

Henne ved det åbne vindue pressede han mig ud og jeg kravlede møjsomt over og ud på græsplanen. Et stenkast væk stod Nørreskoven og det var så fristende at løbe derind. Men han holdt godt fast i mig ved min albue. Det var umuligt at slippe væk. Det var til at tude over.

Han stillede sig ved siden af mig og begyndte så at trække mig ud mod gårdspladsen. Et par censorer registrerede vores

bevægelser og tændte lysene. De lyste op på manden og nu kunne jeg virkelig se, at han havde en rustning på. Den var dårligt hamret ud, mat og meget tung at se på. Det måtte være som at bære en elefant med den rustning på.

Manden fulgte mig over mod egetræet i midten af gårdspladsen. Først så jeg ikke hvorfor, men da jeg gjorde, stemte jeg hælene i gruset for at stoppe ham.

Henne ved egetræet stod verdens største øgle. Den var mindst tolv meter lang og havde lange, tynde vinger, som man kunne se lidt igennem. De var violette, men kroppen var mørkeblå, med en lysere mørkeblå på bugen. Den havde horn bag de rovdryrlignende øjne, med en smal pupil og en iris som var lysende blå. Den stod på fire smalle ben, som forunderligt nok kunne bære det enorme dyr og kløerne var sylespidse. De bøjelige vinger spredte sig ud og blafrede en enkelt gang, men det var nok til at få mit tøj til at blafre. Den blottede tænderne da den så os.

Manden hev mig længere fremad, men jeg begyndte at kæmpe imod. Jeg skulle *ikke* hen til det farlige monster! Han ville sikkert fodre det med mig. Jeg var for ung til at dø og især for ung til at dø som foder.

Hans styrke overgik min, selvom han var i fuld harnisk, og med et ryk fik han skubbet mig længere frem. Jeg snublede da min fod stødte ind i min hæl og faldt så lang jeg var, ned mod jorden.

Noget knurrede ved siden af mig, og da jeg fortumlet kiggede op, var det lige ind i monsterets skællede krop.

Nu skulle jeg ædes!

Manden grab fat i min natbluse og halede mig op.

”Op,” sagde han og skubbede mig faretruende tæt på dens ene vinge. Bag den kunne jeg se en sadel og tasker der var fastgjort til den. Selvom det så ud som et dyr man kunne ride på, ville jeg end ikke prøve det for en milliard kroner.

”Ne-øj,” stammede jeg.

Manden overhørte mit svar. Han løftede mig op og satte mig i sadlen. Jeg sad stiv som et bræt, da han satte sig bag mig; sadlen var stor nok til at vi begge kunne sidde der uden problemer.

”Hvor ligger de nærmeste bjerge?”

Jeg kunne mærke hvordan han lagde armen om min mave. Alt blodet forlod min hjerne og jeg kunne næsten ikke huske et land med bjerge. Himmelbjerget var ikke engang et bjerg, kun en høj bakke. Hvor lå det nærmeste bjerg mon?

”I Norge,” sagde jeg, tvivlende om det var det rigtige spørgsmål.

”Hvilken retning er det?”

”Nord.”

Jeg var som en mus fanget i et hjørne. Lille, skræmt og uden mulighed for at slippe væk.

Manden rakte forbi mig og tog fat i tøjlerne til monsteret. Han kikkede med tungen som jeg plejede at gøre ved Balder.

”Af sted, Blåvinge,” sagde manden og monsteret begyndte at bevæge sig.

Dens bevægelser var uvante for mig og jeg hoppede op og ned, mens den begyndte at løbe over gårdspladsen ... lige hen mod vores hus!

Jeg prøvede at gøre mig klar til sammenstødet og lukkede øjnene.

Det næste øjeblik sprang monstret op i luften og blev deroppe. Jeg åbnede det ene øje på klem og så hvordan landjorden blev mindre under mig, mens vi fløj op mod stjernehimlen.

Gwalior.dk